

Alsjeblieft, een
sinterklaasverhaal
van Marcel Heunks

Kijk voor meer sinterklaasverhalen op sinterklaasverhalen.nl

Claartje en Pip

Pakjespiet stond voorovergebogen en keek naar de schoen van Bregje. Er stak een briefje uit haar schoen. De schoen stond keurig bij de openhaard en Pakjespiet rook dat deze had gebrand om de huiskamer eerder die avond te verwarmen. Nu lagen er alleen verkoolde blokken hout in. Het briefje was netjes opgerold en er zat een roze lintje omheen met een zorgvuldig geknoopte strik. Pakjespiet pakte het rolletje uit haar schoen, trok aan een van de uiteinden van de strik om deze los te trekken. Het lint legde hij terug bij de schoen van Bregje. “Misschien wil ze ‘m nog gebruiken,” mompelde de piet in zichzelf, terwijl hij het papiertje ontrolde. Zijn ogen schoten van links naar rechts. “Dit moet Sinterklaas weten,” zei Pakjespiet verbaasd. Verschrikt keek de piet om zich heen. “Oeps,” fluisterde hij nu, “net iets te hard.” De piet opende zijn zak, haalde er een handje pepernoten uit en legde ze bij de schoen van Bregje.

Terwijl Pakjespiet zich stond te warmen bij de haard in het Grote Piethuis, las Sinterklaas het briefje van Bregje. “Hmmm,” mompelde de Sint, “dat is niet zo mooi Pakjespiet.” Andere pieten, die ook terugkwamen van de daken, kwamen erbij staan. “Wat is niet zo mooi?” vroeg een van hen. Sinterklaas las het briefje voor:

Beste Sint,

Zoals u weet heb ik twee kippen. Ze heten Claartje en Pip. Ze zijn heel lief. Mama zei dat er een heleboel vogels zijn die griep hebben. Dat is niet leuk. Mama zei ook dat daarom Claartje en Pip bij ons weg moeten. Dat wil ik niet. Ze zei ook dat Claartje en Pip dan nooit meer terugkomen. Nu ben ik heel verdrietig. Ik heb geen verlanglijstje. Ik wil alleen maar Claartje en Pip houden, maar dat mag niet.

Liefs Bregje

Alle pieten waren even stil.

“Dit kan toch niet?” zei uiteindelijk een van hen.

“Dit kun je een tienjarig meisje toch niet aandoen?” zei een andere piet.

In een mum van tijd riep iedereen door elkaar heen. Sinterklaas hief zijn hand en allemaal waren ze twee seconden later stil. “Ik begrijp dat jullie dit niet vinden kunnen. Ik vind ook dat er een oplossing moet komen. Alleen, ik weet nog niet wat. Ik ga naar mijn werkkamer om erover na te denken en jullie gaan lekker slapen, want morgen wacht er een nieuwe nacht. Nou, welterusten alvast en dag hoor.”

Tijdens het ontbijt waren Claartje en Pip het gesprek van de dag. De een vond dat ze de kippen blauw moesten verven, zodat ze op smurven leken. De ander vond dat de pieten het huis van Bregje dag en nacht moesten bewaken. Weer een ander vond dat ze de kippen moesten leren blaffen, zodat ze op een hond leken. Geen van de oplossingen leek goed genoeg te zijn. Uiteindelijk zou iedereen erachter komen dat Claartje en Pip gewoon kippen waren en weg moesten.

Vlak na het ontbijt kwam Sinterklaas eindelijk zijn werkkamer uit. Iedereen was aan het opruimen en wilde net aan het werk gaan. Er moesten pepernoten en speculaaspoppen gebakken worden, er moesten cadeautjes ingepakt worden en de nieuw binnengekomen lijstjes moesten natuurlijk ook gecontroleerd worden. Vanavond moesten alle zakken met cadeautjes weer klaarstaan om ze mee de daken op te nemen. Maar nu Sinterklaas er was, liet iedereen het opruimen even voor wat het was. De Sint zag er vermoeid uit en het leek erop dat hij helemaal niet geslapen had. Alle pieten keken hem verwachtingsvol aan. Hij schraapte zijn keel.

“Ik heb de hele nacht nagedacht over hoe we ervoor kunnen zorgen dat Bregje haar kippen kan houden. Vanochtend heb ik een paar dierendokters gebeld en uiteindelijk zelfs de burgemeester.”

“En?” riep Huispiet.

Er ontstond even geroezemoes, maar Sinterklaas begon weer te praten. “Helaas kan niemand iets voor Claartje en Pip doen. Ze moeten echt weg.”

Nu praatte iedereen opgewonden door elkaar heen. Sinterklaas zei met luide stem: “Sorry Pieten, ik heb mijn best gedaan. Iedereen aan het werk nu, want vanavond zijn er weer duizenden kinderen die vol verwachting hun schoentje zetten.”

“Ja, lekker dan. Nu vind ik er geen zak meer aan,” riep Pakjespiet.

Sinterklaas draaide zich naar de piet toe. “Wát zei je daar?”

“Eh, sorry Sinterklaas.”

“Nee, nee, dat bedoel ik niet. Wat zei je net precies?”

“Nou,” zei deze zachtjes. “Dat ik er zo geen zak meer aan vind.”

“Dat is het,” riep de Sint uit. “Dank je wel Pakjespiet. Je hebt me zojuist op een geweldig idee gebracht.”

Iedereen keek elkaar verbaasd aan en Pakjespiet keek verward en blij tegelijk. Maar hij wist totaal niet waarom hij Sinterklaas zo had geholpen.

Die avond deelde Pakjespiet de zakken uit die tot de nok toe gevuld waren met schoencadeautjes en pepernoten. “Zo, eentje voor jou en eentje voor jou. Ja, ja, opschieten, voordat je het weet begint het weer licht te worden. Ja, goed zo. Kom maar hier. Ja, jij ook. Hup, hup.”

Het ging heel erg lekker allemaal. Binnen de kortste keren had iedere piet zijn zak en kon iedereen op weg. “Goed, nu mijn eigen cadeautjeszak nog. Eens even kijken. Huh?” Pakjespiet keek om zich heen, maar zag dat er geen zakken meer over waren. “Hoe kan dat nou. Ik had ze vanmiddag nog geteld. Het kwam precies goed uit.”

Nog eens keek de piet rond. Ook keek deze achter de kasten en onder de bureaus. Helemaal niets. “Zou iemand er twee hebben?” vroeg hij zich hardop af. “Nee, dat kan niet. Iedereen heeft er precies eentje gekregen van me.” Pakjespiet

snapte er helemaal niets van. Uiteindelijk ging hij naar Huispiet.

“O ja,” zei Huispiet. “Helemaal vergeten. Sinterklaas zei dat je vanavond vrijaf hebt. Je hoeft de daken niet op vanavond.”

“Wat? Maar... Hoezo... Ja, maar...” stamelde Pakjespiet.

“Ja, hoor eens,” antwoordde Huispiet. “Het fijne weet ik er ook niet van. Ik heb het in ieder geval doorgegeven en verder heb ik nog een hoop te doen voordat iedereen terugkomt. De bedden moet opgemaakt, iedereen wil wat eten en ik moet nog een was draaien. Dus, als je het niet erg vindt.”

Pakjespiet zwaaide even en Huispiet ging fluitend weer aan het werk. Pakjespiet was zelf helemaal niet vrolijk. “Hoe kan Sinterklaas dat nou doen?” mompelde de piet verdrietig. “Op de daken de pakjes rondbrengen is mijn lust en mijn leven. Ik hoef helemaal geen vrij.” Teleurgesteld ging Pakjespiet in de huiskamer bij de open haard zitten. Door het warme vuur sukkelde hij langzaam in slaap.

Een paar uur later schrok Pakjespiet wakker van een enorm lawaai. Alle pieten kwamen terug van hun nachtelijke avonturen. Het was een flink gekwebbel en iedereen was moe en had zin in iets lekkers. Huispiet kwam net op dat moment binnen met een enorme schaal met broodjes, warme soep en een berg speculaas.

“Wiw jij nis?” vroeg een van de pieten met volle mond aan Pakjespiet? Die draaide zich mokkend om en staarde in het langzaam dovende haardvuur. Opeens werd hij op zijn rug getikt.

Geërgerd draaide hen zich om. “Ik zei toch dat ik niks... O, eeh, Sinterklaas. Eeh, hallo. Wat kan ik voor u doen?”

“Niet zoveel mijn beste Piet. Ik kom je je cadeautjeszak terugbrengen.” Hij stak de hand naar voren en met die hand hield hij een lege zak vast die lichtjes heen-en-weer slingerde.

“O, u had ‘m. Ik snapte er al niets van. Maar waarom...”

“Daar kom je snel genoeg achter,” onderbrak Sinterklaas hem. “Vanavond was je vrij, maar ik heb morgen een speciale opdracht voor je.”

Iedereen keek plots om. Een speciale opdracht voor Pakjespiet. Wat zou dat zijn? Waarom hij? Wat wilde Sinterklaas van hem?

Het enige wat Pakjespiet uit kon brengen was: “Ja, natuurlijk Sinterklaas. U zegt het maar.”

“Goed, dan zie ik je morgenavond een uur voor het avondeten bij mij op mijn werkkamer. Nou, dag hoor.”

Pakjespiet was een beetje zenuwachtig. Hij klopte op de deur van de werkkamer van Sinterklaas.

“Binnen,” hoorde hij gesmoord vanaf de andere kant.

Voorzichtig deed de piet de deur open.

“Ah, daar ben je Pakjespiet. Mooi op tijd. Goed. Kom binnen, sluit de deur en ga zitten. Dan zal ik je alles vertellen.”

Nog geen tien minuten later stond Pakjespiet weer buiten met een briefje in zijn handen. Hij sprintte naar de voordeur, deed deze open, snelde naar buiten en gooide met een klap de deur achter zich dicht. Er was geen tijd te verliezen. Dit was een belangrijke opdracht en als hij opschoot kon hij nog voor het avondeten iemand heel erg blij maken. Hij keek om zich heen. Ja, daarheen. De weg was makkelijk, want hij was er al een keer geweest. Nog geen twintig minuten later stond Pakjespiet uit te hijgen bij een voordeur. Hij drukte op de bel. Even later deed een meisje open. Ze had betraande en roodomrande ogen. Ze keek Pakjespiet vragend aan.

“Ik heb een briefje van Sinterklaas voor je, Bregje.” Hij overhandigde het haar.

Ze keek ernaar en keek toen weer naar Pakjespiet zonder iets te zeggen.

“Misschien kan Sinterklaas je blij maken.”

“Ik denk het niet,” zei Bregje met trillende stem.

“Lees eerst het briefje maar even. En laat het ook lezen aan papa en mama, als je wil. Ik wacht hier wel.”

Bregje liet de deur op een kier staan en ging naar binnen. Evan later kwam ze terug met haar moeder. “Ik hoop dat Sinterklaas echt iets leuks heeft, want Bregje is heel verdrietig sinds haar kippen Claartje en Pip weg zijn. Ze

moesten weg wegens de vogelgriep, weet u,” begon Bregjes moeder. “Ik snap alleen werkelijk niet waarom ze Bregje niet eens de gelegenheid hebben gegeven om afscheid te nemen. Hup, zomaar in de nacht. En weg.”

“Als u na het avondeten samen met Bregje naar het Grote Pietenhuis komt, dan hoop ik dat we vanavond nog een blij Bregje hebben. Kijk, dit is het adres.” Hij gaf Bregjes moeder een papiertje. “Graag geheim houden voor iedereen,” fluisterde hij haar toe.

Ze knikte.

Iedereen was klaar met eten en de pieten gingen nog even rusten voordat ze de daken weer op zouden gaan die avond. Er werd gebeld. Pakjespiet snelde naar de deur en deed open. Daar stonden Bregje en haar moeder.

“Ah, mooi op tijd,” riep Sinterklaas vanachter Pakjespiet. “Hallo Bregje.”

Bregje knikte verlegen.

“Lopen jullie maar direct mee.” Sinterklaas sloot de deur achter zich en liep richting de stallen waar Paardenpiet Ozosnel verzorgde. Bregje, haar moeder en Pakjespiet volgden Sinterklaas. Paardenpiet stond ze al op te wachten.

“Jij moet Bregje zijn,” en de piet stak een hand uit. “Kom,” riep Paardenpiet. Deze liep de stal in en iedereen liep erachteraan. Bregje leek steeds verbaasder. Ze keek om zich heen. Wacht. Hoorde ze daar gekakel? Of was dat een hinnik van Ozosnel? Nee hoor, het waren echt kippengeluiden. Bregje liep langs de Paardenpiet en keek naar links en naar rechts. Aan het einde zag ze links de snuit van Ozosnel die nieuwsgierig naar het bezoek keek. Daartegenover, aan de rechterkant, daar waren ze echt.

“Claartje! Pip!” riep ze uit. “Jullie leven nog.” De kippen liepen op Bregje af en kakelden alsof ze wilden zeggen: “Ja, natuurlijk leven we nog. Wat dacht je dan?”

“Ik moest natuurlijk wel alles geheim houden,” zei Sinterklaas tegen de moeder van Bregje. Ze knikte. “Dank u

wel,” zei ze zachtjes. “U weet hoe u kinderen gelukkig moet maken.”

“Dat probeer ik in ieder geval wel,” zei Sinterklaas glimlachend. “Ik denk dat het goed is dat Paardenpiet net zo lang voor Claartje en Pip zorgt totdat de kippen weer veilig zijn voor de griep. Tot die tijd mag Bregje natuurlijk zo vaak langskomen als ze wil.”

Bregje liep op Sinterklaas af en gaf hem een dikke knuffel. “Ik hoef niets meer voor pakjesavond. Ik heb alles wat ik wil. Dank u wel Sinterklaas.”

De inspiratie voor dit verhaal komt van een luisteraar van het radioprogramma "Mattie en Marieke" van Qmusic. Het ging over de vraag of jouw dieren weleens in het nieuws waren geweest en waarom.